

Sygn. akt II AKzW 1989/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Grzegorz Wątroba

Protokolant: Agnieszka Curyło

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Błacha

po rozpoznaniu w sprawie **R. C.**

skazanego za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 16 listopada 2016r., sygn. akt VIII Kow 4190/16, w przedmiocie zezwolenia na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego

na podstawie art. 437 § 1 kpk

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,
2. kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2016r. Sąd Okręgowy w Katowicach, na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. w zw. z art. 43 la § k.k.w. w zw. z art. 43e § 2 k.k.w., umorzył postępowanie w przedmiocie zezwolenia skazanemu R. C. na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Zażalenie na to orzeczenie wniósł obrońca skazanego zarzucając mu obrazę przepisu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 2007r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz.U. z 2010 Nr 142 poz. 960 j.t.) pomimo, iż przepisy tej ustawy zostały uchylone z dniem 1 lipca 2015r. przez art. 28 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 poz. 396). Niemniej intencją skarżącego było wykazanie, iż zarządzenie wykonania wobec R. C. kary pozbawienia wolności z jednoczesnym jej skróceniem do 9 miesięcy pozbawienia wolności, uprawnia tego skazanego do skorzystania z dobrodziejstwa dozoru elektronicznego.

Stawiając ten zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i udzielenie skazanemu zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Katowicach prawidłowo uznał, że zaistniała przesłanka wyłączająca prowadzenie postępowania wykonawczego w przedmiocie zezwolenia na odbywanie przez skazanego R. C. kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Przede wszystkim wskazać należy, iż już sama wykładnia gramatyczna przepisu wskazującego na możliwość udzielenia przez sąd penitencjarny zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, ale wobec skazanego, względem którego orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku, sprzeciwia się przyjęciu, że chodzi tu o karę, która faktycznie podlega wykonaniu. Wszak mowa tam jest o karze „orzeczonej”, a nie „wykonywanej”. W tym miejscu przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy niejednokrotnie wskazywał na prymat wykładni gramatycznej nad innymi, uznając że inne wykładnie mogą być uzupełniająco stosowane jedynie w wypadku, gdy wykładnia gramatyczna nie daje jednoznacznej odpowiedzi w zakresie interpretacji danego przepisu (por. wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004 r., sygn. akt V KK 337/03).

Wprawdzie w orzecznictwie wyrażone zostały rozbieżne poglądy w zakresie dotyczącym przesłanek formalnych do udzielenia zgody na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego i zgodnie z postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2012r. w sprawie sygn. II AKz w 783/12 spełnienie tego warunku uzależnione jest od kar pozbawienia wolności, które podlegają wykonaniu i tylko w takim zakresie, to jednak tutaj Sąd odwoławczy w obecnym składzie stoi na odmiennym stanowisku, wyrażonym również przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w postanowieniu z dnia 5 marca 2014r. w sprawie sygn. II AKz w 82/14 oraz przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w postanowieniu z dnia 9 maja 2012r. w sprawie sygn. II AKz w 390/12, zgodnie z którym zgodę na odbywanie kary w systemie dozoru elektronicznego można wyrazić jedynie temu skazanemu, wobec którego orzeczono karę lub kary pozbawienia wolności kolejno odbywane w wymiarze łącznie nieprzekraczającym roku, bez względu na to, w jakim wymiarze kara te lub suma kar pozostała jeszcze do wykonania w momencie rozpoznawania wniosku skazanego.

W omawianym natomiast przypadku, zdaniem Sądu Apelacyjnego, taka sytuacja nie zachodzi, gdyż skazany R. C. nie spełnia wymogu formalnego niezbędnego do ubiegania się o zezwolenie na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego w postaci właściwego wymiaru kary, gdyż karą orzeczoną w jego przypadku jest nie kara 9 miesięcy pozbawienia wolności ukształtowana postanowieniem z dnia 19 lipca 2016r. na etapie postępowania wykonawczego, ale kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 18 grudnia 2014r. Słusznie przy tym Sąd Okręgowy przytoczył stanowisko wyrażone J. M. w Komentarzu do Kodeksu karnego (LEX teza 10 do art. 75 k.k.), iż decyzja sądu o skróceniu wykonywania orzeczonej kary na podstawie art. 75 § 3a k.k. w niczym nie narusza „struktury” kary pozbawienia wolności, w szczególności nie zmienia (obniża) jej wymiaru (wysokości), gdyż skrócenie orzeczonej kary” (pozbawienia wolności) na podstawie art. 75 § 3a wywołuje taki sam skutek prawny jak „zaliczenie na poczet orzeczonej kary” np. okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w tej albo innej sprawie, a ów skutek polega na tym, że w procesie wykonywania tak „skróconej” kary pozbawienia wolności kara ta w zakresie, w jakim doszło do jej „skrócenia”, jest traktowana tak, jakby została już odbyta (por. tamże teza 11).

W konsekwencji argumentacja przytoczona w zażaleniu nie mogła wpłynąć na zmianę, bądź uchylenie zaskarżonego postanowienia, albowiem udzielenie zezwolenia jest niedopuszczalne, gdy po odbyciu jednej lub kilku kar pozostaje do wykonania kary, której wymiar nie przekracza roku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej.

ZARZĄDZENIE

- o treści postanowienia poinformować skazanego i jego obrońcę,
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 28 grudnia 2016 r.